

пушкитѣ въ Казанлъжкѣ. Единъ день той ни раска-
какъ градътъ Стара-Загора билъ прѣвзетъ отъ Сюлю-
манъ паша и изгоренъ отъ неговитѣ баши-бозуци. Ед-
на утрина чухме, че на крй градътъ загърмяхъ пуш-
ки. Тати скочи по-скоро, грабнѣхъ пушката си и иско-
чи. Мама останѣ смаяна. Всичкитѣ хора се разбѣгахъ
кой на кждѣто види. Пушкитѣ непрѣставахъ да гър-
мятъ и отъ чѣсъ на часъ ставахъ по много. Извед-
нѣжъ по нашата улица истрополяхъ конѣе. „Олеле,
черкезитѣ идѣтъ!“ испищѣ мама и ме прѣгърнѣхъ. Азъ
се забравихъ на мѣстото си отъ страхъ. Мене ми и-
дѣше едно на ума: какво ли станѣхъ тати?

Слѣдъ малко азъ и мама хукнахме да бѣгаме изъ
лозята. По пѣтя на всѣка крачка виждахме убити и
заклани ту мѣже, ту жени, ту дѣца. Но ний не гледа-
хме на нищо, а бѣгахме къмъ Стара-Планина. Извед-
нѣжъ мама ме спря при една нива. Тя се сниши, дръпнѣхъ
ме за ржката и ний се скрихме въ нивата. Прѣзъ това
лѣто нивитѣ останѣхъ непоженати. Храната си бѣхъ
прѣснѣли и всѣкой бѣгаше да спаси живота си. Никому
не дохаждаше на умъ за неговитѣ имоти.

Току що се бѣхме скрили въ нивата, край насъ
по пѣтя истрополяхъ конѣе. Ний замръзнахме отъ страхъ
на мѣстото си и се не помръдвахме. Черкезитѣ зами-
нѣхъ. „Боже, благодаря ти!“ каза мама и въздѣхнѣхъ.
Ний станѣхме и пакъ бързо се опѣтихме на прѣдъ. Въ
това врѣме чухме, че задъ насъ наблизо грѣмнѣхъ пушка.
Ний се обѣрихъме да видимъ. Единъ черкезинъ ни съ-
гледаль и прѣпускате къмъ насъ коня си колкото
може. Мама и азъ заплакахме съ гласъ и се спустнѣхме да
тичаме, но скоро се уморихме. „Не могѣ вече“, каза мама и
и като ме прѣгърнѣхъ сѣднѣхъ на трѣвата. Черкезина ни
стигнѣхъ. ний прѣмръхъме отъ страхъ. Азъ видѣхъ,
че той вдигнѣхъ сабята за да ни заколи и повече не за-
помнихъ — мене ми припаднѣхъ и прѣчерня на очитѣ.....
Когато се свѣстихъ, майка ми бѣше заклана. Черкезина
ѣхъ ударилъ съ сабята си въ главата и си отминѣлъ.